

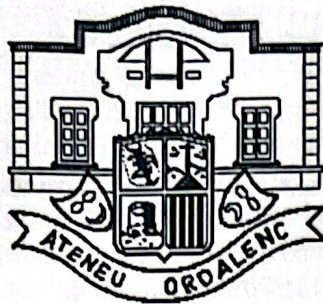
l'ateneu

ORDAL

ABRIL - 97

NÚM. 20

EDITORIAL

SUMARI

EDITORIAL	1.
INFORMACIÓ DE L'ATENEU	2.
LLIBRES PER LLEGIR	6.
SALUT	7.
CUINA	8.
EDUCACIÓ	9.
L'ENTREVISTA	10.
FOTO-NOTÍCIA	11.
FET A CASA	12.
FELICITATS!!!	19.
MÚSICA	20.
MEDI AMBIENT	21.
ESPORTS	22.
ENTRETENIMENTS	22.
BUSTIA	23.
APUNTS	24.

Per la publicació de qualsevol carta o article, l'escrit ha d'anar signat per l'autor o amb pseudònim. Estaran mecanografiats, a doble espai, una sola cara i en català.

COORDINADOR:	Miquel Pi
REDACCIÓ:	Magí Vendrell Mariàngels Buirà Cèlia Vendrell M ^a . Àngels Curto
DISSENY:	Joan Sánchez
PORTADA:	David Soler
TIRATGE:	250 exemplars
EDITA:	L'Ateneu Ordalenc Av. Barcelona, 47 08739 Ordal

L'Ateneu no es fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.

Tot i que l'esclat de vida de la primavera ha arribat, les meves paraules, malauradament, no poden ser tant optimistes. M'agradaria poder fer una valoració positiva d'aquests primer trimestre de l'any, però la realitat s'imposa. No vull dir amb això que les festes que hem organitzat no hagin estat un èxit; ans al contrari. Totes elles han gaudit d'una gran afluència de socis, la qual cosa ens omple de satisfacció. Però, curiosament, quan arriba l'hora de convocar una Assemblea General, on s'han d'adoptar mesures que canvien la dinàmica econòmica de l'Ateneu, dels 300 socis n'apareixen la cinquantena d'incondicionals.

Perdoneu-me, però això és un fet que ens avergonyeix a nosaltres, com a Junta, i hauria d'avergonyir-vos encara més a vosaltres, com a socis. Què haguéssim tingut que fer per poder comptar amb el privilegi de la vostra presència? Potser oferir-vos un vermut popular? No falta gent de bon matí, en ple hivern, per esmorzar quantiosament; no falta gent a suportar de peu dret discursos i calor; però a l'hora d'assistir *un sol cop en tot l'any*, a una reunió d'una hora i escaig, asseguts còmodament, per prendre decisions que millorarien la vostra Entitat, llavors sembla que el sacrifici es faci més gran. Aquest any, després d'haver enviat una carta personalitzada a tots els socis, sense excepció, esperàvem una reunió multitudinària, ja que els temes que es tractaven afectaven principalment la qüestió econòmica, que acostuma a ser la única preocupació de moltes persones. Aquesta és la força que ens doneu per canviar les coses?

Val la pena que sapiguen que l'Ateneu no és ni una empresa ni un banc, on poder treure un rendiment a les vostres *ridicules* -però necessàries- 5.000 ptes. anuals.

Abans d'obrir la boca per exigir, intenteu veure què és el que esteu disposats a oferir de la vostra persona; abans de demanar activitats, penseu en quina d'elles podrieu col·laborar; abans de demanar que *eduquem*, feu el possible per servir-nos d'exemple.

L'Ateneu no és la Junta, ni la Junta és el *poble*, però pel que es veu, som quasi bé els únics que treballem per construir quelcom superior a nosaltres mateixos.

Potser demaneu massa, pel poc que esteu disposats a donar.

Miquel Pi Masana
President de l'Ateneu Ordalenc

INFORMACIÓ DE L'ATENEU

LES ACTIVITATS DE L'ATENEU

• FESTA DEL SOCI

Com sempre, el primer trimestre de l'any és molt mogut a l'Ateneu. Quan encara no s'ha superat la resaca nadaleca, amb totes les celebracions que ella comporta, ens arriba, quasi sense adonar-nos-en la Festa del Soci, per Sant Sebastià.

La tradició de l'esmorzar popular, ara ja ben arrelada, s'ha continuat enguany, oferint a tots els socis varietat i qualitat.

Com sempre, tot es va desenvolupar en la més absoluta normalitat; vem gaudir d'un dia amb un temps inmillorable i vem cloure la vetllada amb el tradicional "Ball de Socis" a l'Ateneu.

• CARNESTOLTES

Quan encara no havia passat un mes, el dia 8 de Febrer arriba el Carnestoltes, una festa quasi bé dedicada a la mainada del poble.

I diem quasi bé, perquè cada any, comptem amb més mares que opten per venir també disfresades i ajuden així a donar més caliu a la festa. Des d'aquí les esperonem perquè segueixin mantenint aquesta tradició.

Els membres de la Junta també vem creure que era molt trist organitzar un Carnestoltes i anar sense disfressa. Així que ens vàrem posar en marxa. Després d'escollir la típica disfressa de "pallasso", la nostra modista particular, Lúcia Casas, va fer a correuita tots els vestits amb una rapidesa increïble. Malgrat els nervis i les presses, al final tots van quedar molt bé, i tota la Junta li agraim sincerament la feina que desinteressadament, va fer per nosaltres.

Després de repartir les bosses cotilló i els caramels, va començar la Festa, en la qual vam intentar, amb tota la nostra bona voluntat, fer d'animadors per tal d'amenitzar una mica el ball, organitzant jocs, rifes, donant regals, etc.

• FESTA DE L'ARBRE

Per últim, ara ja el mes de Març, arriba la Festa de l'Arbre. Com ja sabeu, enguany es va treballar en l'acondicionament de la nova *Plaça de les Moreres*, construïda per l'Ajuntament de Subirats. Un cop van tenir acabada la Plaça, el propòsit de l'Ateneu era vestir-la, aprofitant les Jornades de Manteniment, que es realitzen cada any els dissabtes anteriors a la Festa de l'Arbre.

Amb l'ajuda dels aproximadament 20 socis assistents, es va escampar la terra, es van plantar les moreres i els til·lers, es va posar la pedra on hi ha la placa amb el nom de la Plaça i en definitiva, es va netejar l'aspecte d'aquest nou espai.

També val la pena resaltar que els quatre bancs que s'hi han posat, són els que estaven a l'antiga Plaça de l'Ateneu. Les fustes estaven pràcticament inservibles, així que se'n van fer de noves, ara tractades especialment per evitar que es fassin malbé. Els ferros si s'aprofitaren, i després de pintar-los de nou, els bancs ja tenien un aspecte inmillorable.

Així van arribar el dia de la Festa. En començar, l'alcalde de Subirats i el regidor d'urbanisme de l'Ajuntament, van procedir a tallar la cinta inaugural.

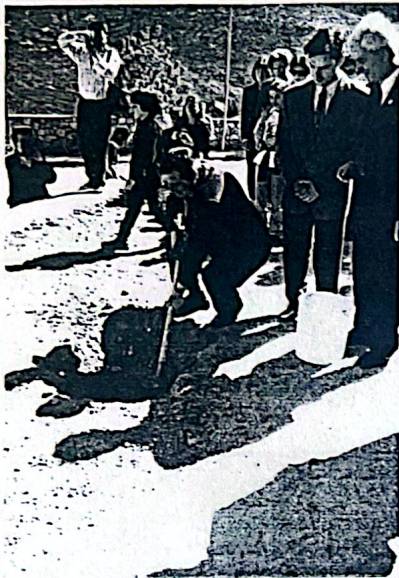

Després, el President de l'Ateneu, Miquel Pi, va oferir unes paraules, on es destacava la perseverància de la Junta en la realització de les fites que s'havien marcat aquests últims anys i la col·laboració continuada de persones, ja incondicionals en la Festa de l'arbre. També va deixar molt clar que ha estat única i exclusivament l'Ajuntament de Subirats el que ha assumit les despeses de la realització de la Plaça, la qual cosa ens ha estalviat a tots un treball que hagués estat pràcticament impossible.

Després de fer els agraïments a les persones que van venir a treballar els dos dissabtes a la Plaça i a tots els col·laboradors que fan possible la Festa de l'Arbre, va passar la paraula a l'Alcalde de Subirats, Miquel Vendrell, el qual també va destacar l'ajuda de l'Ajuntament de Subirats tant en la *Plaça de les Moreres*, com en la *Font de Sant Jordi*. Tot i amb això -va dir- aquestes obres s'han dut a terme gràcies a un grup de gent que, després de pensar-ho molt, van ser insistents fins el punt de veure aconseguit l'objectiu de fer millores, no tan sols a l'Ateneu, sino a tot el poble. En acabar el seu discurs, juntament amb el Miquel Pi, van descobrir la pedra on figura el nom de Plaça de les Moreres.

Tot seguit, el regidor d'agricultura, Parcs i Jardins, Melcior Vendrell, va procedir a fer el Pregó de la Festa de l'Arbre. D'una manera senzilla, però intel·ligent i emotiva, va establir una relació entre l'estimar a les persones, en totes les vesants que això representa, i l'amor que podem professar a la natura. Finalitzada la seva intervenció, els regidors de l'Ajuntament van plantar un arbre, com a símbol del que representa aquesta festa.

Després de la intervenció dels nens de l'escola, es va donar pas al Vermut Popular i a la ballada de Sardanes, amb la Cobla Catània, de Vilafranca del Penedès.

• SOPAR REVETLLA DE SANT JOAN

Us informem que el proper dia 23 de Juny hi torna a haver sopar de Revetlla a l'Ateneu. No feu plans i vingueu a gaudir d'un bon sopar amb ball a l'Ateneu.

Us hi esperem!

ASSAMBLEA GENERAL

Com suposo deveu saber, el dia 23 de Febrer d'enguany es va celebrar l'Assamblea General. I poso en dubte que això sigui del vostre coneixement, ja que dels més de 300 socis que hi ha a l'Ateneu, tan sols una cinquantena van assistir a aquesta important reunió, i d'aquests 50, 15 eren jubilats, que tenen veu però no vot. Després d'enviar una llarga carta a tots els socis, quasi bé suplicant que assistissin a la reunió, posar-ho a la revista de Nadal, penjar els avisos per totes les botigues del poble, exposar l'ordre del dia a la Cartellera Informativa, ja no sabem de quina manera més es pot transmetre aquesta informació.

Us informarem, però, dels acords que es van prendre per unanimitat, ja que un soci absent se suposa que està d'acord amb el que decideixin els presents a la sala.

Un dels temes principals a tractar era el pagament de la quota de socis, la qual estava presentant algunes dificultats, ja que hi han molts socis que encara no havien acomplert amb la seva quota. La solució a aquesta problemàtica és ben simple: unificar el pagament per caixa de la quota anual. Per no fer aquesta clausula tant estricta, es va donar l'opció única i exclusiva de pagar durant el més d'abril a l'Ateneu, essent aquestes les dos úniques alternatives.

Així doncs, aquest és l'acord que es va prendre per UNANIMITAT:

- Tots els socis tenen el deure de pagar la seva quota anual abans del 1 de Juliol.

- Els membres de la Junta estaran tots els diumenges del mes d'Abril, de 13:00h a 15:00h, al cafè de l'Ateneu, per tal de cobrar les quotes dels socis que no vulguin efectuar el pagament per caixa.

- Tots els socis que NO hagin vingut a pagar a l'Ateneu, es dona per suposat que pagaran a través de la seva caixa o banc.

- En aquesta revista s'inclourà un imprès, el qual s'ha d'omplir si es vol fer el pagament per caixa. No obstant, durant el més d'Abril aquests impresos estaran a l'Ateneu, o es poden demanar i entregar a qualsevol membre de la Junta.

Un altre tema important que es va tractar és el de la Modificació del sistema de pagament de la Festa Major. Des que estem a la Junta de l'Ateneu, molts socis ens han demanat en diverses ocasions que ens adaptéssim al sistema que s'aplica a tot arreu; és a dir, pagar la Festa Major per adelantat, un tant per persona, per no haver de passar cada dia per les incòmodes "taquilles". Repetim que aquesta proposta es va fer perquè la van demanar aferrisadament molts socis, que, curiosament, no eren a la reunió.

La Junta va escoltar la proposta i va decidir fer-ne un estudi acurat per tal de veure com es podia dur a terme amb eficàcia. És evident que cada Festa Major suposa una despesa diferent, segons la qualitat i la quantitat dels actes que s'hi realitzin. Així doncs, el model que vam prendre de referència és el de la propera Festa Major'97.

Aquesta era la nostra proposta:

- Festa Major 1997 : 5.000 ptes. per soci a partir de 16 anys.

- Els menors de 16 anys tenen entrada gratuïta a la Festa Major.

- Els forasters hauran de pagar entrada, malgrat sigui mòdica

- El Teatre es tractarà com un acte apart, no inclòs en la quota.

- El pagament es realitzarà per caixa, abans del 1 de Juliol.

- Si aquestes mesures no s'adopten, es seguirà amb el sistema de pagament habitual.

Aquest paquet de mesures van povocar algunes discrepàncies; no obstant, ja que molts estaven interessats en aquest sistema, es va dir que es faria un tanteig entre els socis que no van assistir, ja que la Junta no es veia en cor d'assumir aquesta responsabilitat , podent-se trobar després amb la negativa dels 250 socis que no van assistir a l'Assamblea. Així doncs, es va acordar de fer una valoració global de la opinió dels socis sobre aquest tema, a veure si fora possible dur-lo a terme. Repetim que si no existeix acord, es mantindrà el sistema de pagament tradicional que s'ha fet fins aleshores.

• RENOVACIÓ DE JUNTA

Un altre dels temes molt importants, que no es va poder tractar massa per manca de temps, és el de l'entrada de membres nous a la Junta. Segons els Estatuts, enguany tocava renovar mitja junta. Malgrat nosaltres hem anat buscant membres personalment, ha estat un fracàs. Us informem que en el transcurs d'aquest any, deixaran la Junta els següents membres, que tenen una antiguitat de 8 anys alguns i d'altres 4:

- Magí Vendrell
- Llorenç Ros
- Antoni Gallart
- Marius Brahuet

Tenin en compte la vàlua i l'experiència d'aquestes persones, recomanem als socis que es presentin a la Junta. Si mantenim la continuïtat, l'Ateneu no haurà de fer cap pas enrera. Us demanem que feu un esforç i entreu a formar part de la Junta.

La Junta

LLIBRES PER LLEGIR

● En aquesta edició de la revista "L'Ateneu" obrim una nova secció, dedicada al món dels llibres. Molts de vosaltres heu agafat alguna vegada algun llibre que us ha agradat, bé sigui de literatura o de qualsevol tema científic, religiós, astronòmic...

Volem, des d'aquí, obrir una pàgina per les vostres recomanacions sobre novel·les, obres de teatre, assaigs o manuals de qualsevol tipus. Per tal de publicar les vostres "recomanacions literàries", s'ha de seguir el model que proposem a continuació, on ha de constar la fitxa bibliogràfica del llibre i una petita sinòpsi, perquè els lectors es facin una idea del contingut del llibre. La nostra societat està perdent l'hàbit de la lectura, la qual, a part de distreure, dona fluïdesa a l'expressió oral, millora l'ortografia, afavoreix la memòria visual i amplia la nostra cultra.

FITXA BIBLIOGRAFICA

AUTOR: Manuel GÜELL i Josep MUÑOZ
 TÍTOL: Només sé que no sé res.
 EDITORIAL: ARIEL
 LLOC: Barcelona, 1996

SINOPSI

Es podria dir que el present llibre és una introducció a la història del pensament. Però lluny de ser un manual aborrit de filosofia, s'articula a través del comentari de diferents frases importants i més famoses dels filòsofs de la història. Unes màximes electrizants que serveixen per presentar cada autor i, sobretot, per proposar-vos diferents reflexions d'actualitat al seu entorn. No és tan sols una descripció del que diu aquell filòsof, sino que explica com s'aplica la seva doctrina a la nostra societat. Tot això es fa amb articles curts (de 3 pàgines per autor), escrits amb un llenguatge planer, gens tècnic ni filosòfic, on s'estableixen divertits paralelismes entre Hegel i Woody Allen, o entre Einstein i Roldan, o fins i tot entre Plató i les pel·lícules futuristes...

Com veieu, és un llibre senzill i divertit en que s'intenta proposar, amb un to despreocupat, una sèrie de reflexions per aplicar a les vostres converses quotidianes.

Mariàngels Buira

● ... Animeu-vos!

SALUT

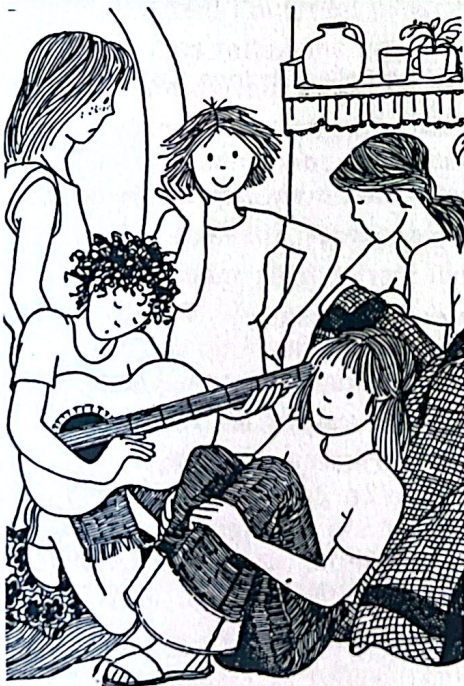
L'ADOLESCÈNCIA, UNA ETAPA CRÍTICA

Per alguns autors l'adolescència és el procés fisiològic i psicològic del creixement i del desenvolupament que succeeix paral·lel a la pubertat. Per a d'altres autors l'adolescència és aquella situació en la que el subjecte no pot ser considerat ja com un/a nen/a però que tampoc és un adult. Per a l'Organització Mundial de la Salut l'adolescència és un període en el qual succeeixen els següents canvis:

- El nen/a progressa des de l'aparició dels primers caràcters sexuals a la maduresa sexual.
- Els processos psicològics evolucionen des dels d'un nen/a fins als d'un adult.
- Hi ha una transició des d'un estat de dependència socioeconòmica total a un altre de relativa independència.

L'adolescència és una edat difícil en la que hi ha molts processos contradictoris i en ocasions irreconciliables. Els adolescents són egoïstes i es consideren d'alguna manera el centre de l'Univers; per altra banda tenen una gran capacitat d'abnegació i sacrifici que no existeix en altres etapes de la vida. Inicien les més apassionades relacions d'amor per interrompre-les amb la mateixa brusquedat en què les van començar... Participen amb entusiasme en la vida social i per altra banda, els atrau molt la soledat. Poden obeir cegament al líder que han escollit o enfrontar-se violentament amb ell. Tendeixen cap a l'egoïsme, al materialisme, idealisme. El seu estat d'ànim fluctua enmig de l'idealisme més infundat i el més intens pesimisme, en algunes ocasions es mostren molt treballadors i en d'altres semblen apàtics i ganduls.

Un dels trets més significatius de l'adolescent, des del punt de vista psico-fisiològic és el desafiament enfront la societat adulta; això es dona en la no acceptació de les costums dels seus pares els quals representen una altra generació, totalment diferent; d'aquí l'afany, la necessitat de sentir-se totalment diferents, de pensar de forma molt diferent, de no tolerar els consells i experiències dels seus pares. Els pares són uns autèntics "carrosses" que no saben res del món, *ells els salvaran del món!* Les robes, els pentinats, el llenguatge... són molt diferents.

L'adolescent tracta per tots els mitjans de salvar-se del naufragi en un mar de dubtes i confusions. Pensa amb molta profunditat ja que són molts els interrogants que es planteja i són poques les respostes que puguin satisfer els seus desitjos i anhels, per això pot manifestar una intensa angoixa i ansietat. Aquesta crisi d'identitat es converteix en el principal problema de l'adolescent. Les amistats entre els adolescents, serveixen com una especial terapèutica per a les seves repressions i angoixes, de manera que amb ells, expressen la pròpia còlera, agressivitat, por, preocupacions, indescions, etc. És a dir, les amistats poden ajudar a l'adolescent tant a definir millor la pròpia identitat com a sentir confiança en la mateixa i estar-ne orgullosos.

Algú afirmava que l'adolescència no acabarà fins que arribi l'experiència pràctica en el món del treball: justament aconseguir-ho és un dels aspectes més significatius en la crisi d'identitat de l'adolescent.

*Isidre Bages i Armengol
-Metge-*

CUINA

PA DE PESSIC

Troba els ingredients per fer un pa de pessic en aquesta sopa de lletres:

S	A	N	I	R	A	F	L	I
U	S	A	N	U	L	C	L	O
C	P	F	A	S	U	O	M	G
R	S	G	A	N	O	X	L	U
E	L	L	E	V	A	T	S	R
R	Q	U	S	E	I	A	N	T
P	L	L	I	M	O	N	A	L

Ingredients:

- 1 iogurt natural.
- 3 mesures de -----
- ½ mesura d' ----
- 2 mesures de -----
- 2 ----
- 1 pessic de ----
- Ratlladura de -----
- 1 sobre de -----

(Les mesures són preses amb el pot de iogurt).

DE TOT UNA MIQUETA

Perquè no faci pudor la bullir la col o el bròquil, cal posar-hi:

- Un raig de vinagre o un potet d'aigua amb vinagre bullit o bé embolicar la tapa amb un drap mullat d'aigua avinagrada.

Si se't crema l'estofat i encara pots aprofitar la carn:

- Fes una mica de salsa diferent a la que hi havia, per exemple: seba, porros, crema de llet i si tens xampinyons també, així com sal i pebre.

Sabeu com es depilaven les noies i dones cap al 1930?

- Doncs feien una barreja d'aigua i farina, cobrien la zona a depilar i llestos!

Montse Rissos

SALSA DE CALÇOTS (per 3 persones)

- 50 gr. d'ametlles i avellanes (torrades)
- 1 cabeça d'all escalivats al forn
- 150 gr. de tomàquet madur (aprox. 3 tomaquets)
- 3 nyores (pebrot xoricro)
- 1 punta de bitxo sec
- 4 cullerades de vinagre
- sal
- pebre
- 150c.c. d'oli (1 tasseta i mitja de cafè)

SALSA DE XATÓ (per 3 persones)

- 4 ametlles
- 4 avellanes
- 1 nyora
- 6 dents d'all escalivats
- oli
- 2 cullerades de vinagre
- 1 tomàquet
- 1 llesca de pa torrat

EDUCACIÓ

AUTORITAT I DISCIPLINA: EINES D'EDUCACIÓ

No podem confondre autoritat per autoritarisme ja que aquest últim implica fer un abús de la força. Tampoc no podem confondre la disciplina associant-la al càstig "si no et portes bé et castigaré de valent".

La persona que està al càrrec de l'educació en els primers anys de vida dels infants, ja siguin pares com mestres, ha de tenir sempre present que pesa més en els infants el que sentim, som i fem que no pas el que diem; "val més una imatge que cent paraules", repeteixo com en articles anteriors que els adults som un mirall per als nens i nenes.

Els fills han de sentir-se estimats, que compten en el fer quotidià de la família; també han de saber quines normes, quins límits hi ha a casa per aconseguir una bona convivència; l'estimació va paral·lela a la tolerància i a la disciplina, al respecte mutu...

Quan els interessos dels membres de la família no coincideixen provoquen conflictes, que cal -des del paper d'adults- reconduir tot parlant-ne i sempre posant-nos a l'alçada madurativa dels fills. No podem fer les mateixes reflexions ni fer ús de la mateixa autoritat als fills petits i als més grans.

Sense autoritat no és possible l'educació (J.Sarramona i altres autors). "L'educació ha de ser forçosament autoritària, intervencionista i directiva sobretot als primers anys, perquè l'infant no pot decidir per ell mateix", li hem de donar pautes i límits, ajudar-los a ser responsables, i en la mesura que es fan grans, cal minvar l'autoritat i engrandir la responsabilitat fins arribar a l'adolescència on cal afegir el compromís per part dels nois i noies.

L'autoritat ens la guanyem o la perdem segons com l'administrem als nostres fills. Cal fer-ho amb serenitat i sabent sempre què és el què manem, per què ho manem i saben si serem capaços de fer-ho complir, en cas contrari, aconseguirem desautoritzar-nos cara als fills. Cal saber donar ordres i fer-les complir sense res a canvi (càstig/premi) Manar bé no és fàcil i si administrem incorrectament l'autoritat provocarem la desobediència.

Algunes reflexions que ens poden ajudar:

- Hem de fer complir el què manem i ser-ne conscients.
- Manar poc; "qui mana molt, ordena constantment, corregeix massa, és que té poca autoritat" i el fill té un sentiment de persecució (i es pot mostrar agressiu) i de frustració (i es pot mostrar dependent de l'adult i feble emocionalment).
- Conèixer les necessitats dels fills segons la seva edat.
- Ordenem però donem límits i que aquests siguin raonables i que els fills siguin capaços d'assumir-los.
- Si el que hem ordenat, sabem que serà positiu pel comportament del fill si aquest ho compleix, no podem baixar la guàrdia i cedir perquè ens cansa i desgasta.
- Correspon al pare i la mare per igual el fet d'exercir l'autoritat.
- Tenir clar que és l'adult (per la maduresa i experiència) qui posa (no imposa) les normes i ordres. En l'actualitat, es generalitza el fet que sigui l'infant i l'adolescent qui posa les normes a casa i això significa perdre els papers i no ajuda ni a la convivència ni a l'adquisició de límits, responsabilitats, compromisos, etc.
- Tenir clar que ordenar implica guiar, indicar el camí i no deixar triar, en aquest cas tria l'adult i és clar que ho ha de fer de manera coherent.
- Tenir clar que reflexionar implica raonar, dialogar, valorar una acció ben feta o mal feta i buscar la solució adient.

M^a. Àngels Curto i Ros

L'ENTREVISTA

L'Antoni Curto, fill de Cal Pubill ens ha facilitat les dades del temps que va fer el passat 1996, les quals podeu veure també en la present revista. I hem volgut que ens expliqués perquè aquesta afeció. (Ens puntualitza molt que no és professional)

- Els aparells que utilitzo -ens explica- són el pluviòmetre i el termòmetre, però no tenen el rigor científic que utilitzen els homes i dones del temps. És important que la caseta que guarda els aparells sigui de fusta i molt airejada, situada on hi corri l'aire i resguardada perquè no hi plogui en el seu interior i tenir cura que no hi toqui el sol directe. M'agradaria instal·lar un penell però és molt car.

L'estació enològica de Vilafranca, depenent del Departament de Meteorologia de la vila, li podria facilitar aparells millors, però a canvi demana que a més d'enregistrar les dades ha de tenir coneixements de pagesia per tal d'avisar, per exemple, que cal sulfatar ja que ha plogut massa i convé fer-ho...

- A Cantallops sí que hi ha una persona que fa l'enregistrament del temps i el tramet a Vilafranca; ténen el meu telèfon per concretar fets puntuals i originals, meteorològicament parlant. Degut al meu treball no puc tenir la dedicació que demanen, però jo cada dia, més ben dit cada nit de 11 a 12 sóc molt rigorós. Hi anoto les dades corresponents dels aparells i registro, l'estat del cel i en general del dia que ha passat. A les 6 del matí, i com a anècdota, passo per la vila per anar a treballar i em fixo amb el termòmetre de la Caixa que és digital, i sempre està a 1º menys de mínima que a Ordal.

Per mesurar la neu s'utilitza el centímetre. Es mesura la neu ciguda en un lloc on hi toqui l'aire ni el vent per tots costats.

-Vaig iniciar el registre de dades l'estiu del 95. Ara bé, a mi de tota la vida que m'ha agradat la climatologia i quan és adversa i hi ha moviment és quan més disfruto, tot i que lamento molt els aspectes negatius que això provoca. Fixeu-vos amb el "Picó" com li cau la baba quan ens informa de tormentes, ventades i nevades..., doncs jo igual !

Recordo de petit com m'agradava quan havíem d'encendre el llum de carburo i posavem el pa beneït damunt la taula perquè queia una tempesta que...buff! Quan treballava de paleta, també em fixava molt en l'estat del cel i de tant en tant repetia "al cel bassetes, als 3 dies a la terra pasteretes".

Un llibre: "Viven, la tragèdia dels Andes", "El mecanoscrit del segon origen", i tots els de poesia, sobretot els tràgics.

Un menjar: patates fregides i un ou ferrat i entrecot al pebre vert.

Una pel·lícula: "Juan Salvador Gaviota".

- M'agrada fer poesies, filmar en vídeo i sóc un enamorat de les sortides i postes de sol vora el mar.

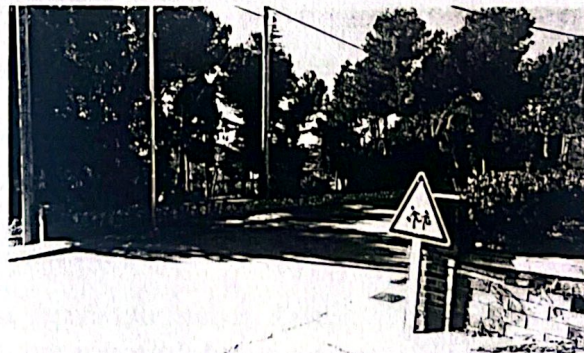
"Ah! i sobretot quan vagi pel carrer no em confoneu per l'home del temps, tan sols sóc un afeccionat".

Cèlia & M^{rs}. Àngels

MES	DIES		LITRES	NUVOLS	SOL/NUVOLS	TEMPERATURES.	
	SOL	PLUJA				MÀXIMES	MÍNIMES
GENER	5	17	176 l.	3	6	20° - 10°	10° - 2°
FEBRER	19	4	19 l.	1	5	22° - 9°	6° - 5°
MARÇ	10	9 2 tempestes	25 l.	4	8	25° - 9°	10° - 0°
ABRIL	7	11 3 tempestes	109 l.	2	10	27° - 15°	12° - 0°
MAIG	18	6 1 tempesta	47,5 l.	0	7	31 - 14°	15° - 6°
JUNY	15	4 4 tempestes	70,7 l.	1	10	33° - 20°	18° - 10°
JULIOL	18	4 2 tempestes	5 l.	0	9	37° - 25°	22° - 10°
AGOST	0	0 2 tempestes	58 l.	0	0	34° - 28°	21° - 12°
SETEMBRE	11	5 4 tempestes	44 l.	3	11	32° - 18°	17° - 8°
OCTUBRE	13	6	75,5 l.	4	8 2 dies vent fort	32° - 16°	16° - 7°
NOVEMBRE	11	9 2 tempestes	154,5 l.	1	9 5 dies vent fort	28° - 6°	11° - 1°
DESEMBRE	6	15 4 tempestes 3 dies pedra	142 l.	5	5	21° - 4°	10° - 0°

FOTO - NOTÍCIA

Ja tenim els senyals!

Ara cal que els adults i adolescents conductors tant de cotxes, camions i bicicletes, recordin *QUÈ VOLEN DIR.*

FET A CASA

QUINA FORÇA M'ATRAU?

Conec moltes forces al meu voltant.

- **LA FORÇA DE LES ARMES:** elles poden decidir el destí d'un poble, poden dominar nacions, poden asaltar un tren, poden atracar una persona...

Però a mi em cal saber lluitar sense tenir cap eina.

- **LA FORÇA DEL DINER:** amb ell es compren conciències, s'enfonsen negocis o es recuperen societats, amb ell es doblega i oprimeix al treballador, amb ell es munta un imperi multinacional, amb ell em puc donar tots els gustos i presumir davant els veïns.

Però a mi em sembla que es molt més pobre aquell que només té diners, i que quantes menys necessitats tingui, més lliure seré.

- **LA FORÇA DEL SEXE:** ell mou el plaer cap a dimensions estranyes, fa embogir els joves i vells, dones i homes, i per ell es prostitueixen infants i adolescents, trencant en molts casos l'equilibri natural.

Però a mi el plaer i el sexe em plauen en l'acte de donar-se, perquè l'amor no es fà (com diuen ara), és té i es dona.

- **LA FORÇA DEL TELEVISOR:** ella crea conceptes, informa i pot fer cultura, i ofega diàlegs, embota sentits, enbauca innocents, enganxa amb "culebrons", crea l'èxit fàcil, ensorra o ennalteix, fa ídols amb peus de fang...

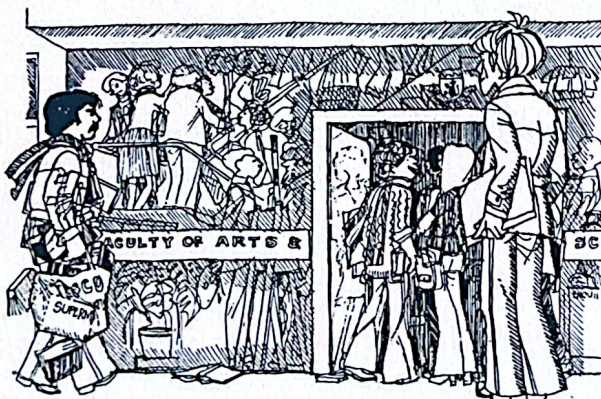
Però a mi m'ha de ser útil com a finestra a punt d'obrir o tancar segons l'aire o la llum que necessito.

- **LA FORÇA DE LA NATURA:** la que dóna vida i mort, terra i mar, foc i pluja, llum i fosca, pau i bellesa, poder i simplicitat.

I que a mi em mereix un gran respecte, ella és el meu món, la meva casa pair, que dec cuidar i endressar cada dia.

- **LA FORÇA DE L'ESPERIT:** que mou l'interior de la persona cap a l'amistat o l'agraïment, cap a l'honestedat i la bondat, cap a la confiança i l'il.lusió, cap a la lluita i la joia, la paciència, la gràcia i el perdó, cap a la solidaritat i la prudència, cap a creure en qui m'estima i perdona sempre, Jesús que m'ha donat el testimoni del Pare.

I a nosaltres ens atrau, perquè creiem que la veritable riquesa està en el nostre interior, i que creixem en tots sentits, estimant. I ens dóna motius per veure en cadascú un fill de Déu i un germà.

Joaquim Cervera i Carme Duran

CARAMELLES I PRIMAVERA, PORXADA DE PLAER

*QUAN L'HIVERN JA S'HA ESGOTAT
I COM L'ÓS QUE JA HA HIVERNAT,
APAREIX OBRINT ESCOTS
UN NOU MARC DE PRIMAVERA,
PER TOT ARREU SURTEN BROTS
DELS BRANQUILLONS D'ANYS ENRRERA.*

*ELS OCELLS FENT GRAN CONCERT
CANTEN COM LES CARAMELLES,
TOT L'ENTORN JA ES VEU DESPERT
RENAIXENT LES SABES VELLES.*

*EL MATÍ TÉ LA FRESCOR
DE LA NIT QUE L'ARROSEGA
QUE EL SOL MATA SENSE POR
AMB RESPLANDOR QUE L'OFEEGA.*

*CANTS DE JOIA INMORTALS,
CORALS DE GRANS I D'INFANTS,
FENT DIADES CELESTIALS
SOU L'ORGULL DELS CATALANS!*

*ESTIMEM-NOS COM GERMANS
ABRAÇANT LA PRIMAVERA,
CANTEM I DEM-NOS LES MANS...
CORONANT NOSTRA SENYERA!*

- Poema dedicat a totes les Societats Corals arreu de Catalunya -

Joan Fabregat

½ DOTZENA DE FILOSOFIA

- Mai és una paraula que hauriem d'evitar, gairebé sempre resulta exagerada.
- El vehicle és una màquina de ferro que no pensa, quasi bé sempre que fa quelcom malament és perquè nosaltres l'hem fet malament.
- L'ambició és una virtut, però quan n'hi ha en excés és converteix en un defecte.
- Ni tot el que és modern és bo, ni tot el que és vell és inútil.
- Retira't dintre teu quan necessitis companyia.
- Per ser un bon pare has de saber ser un bon amic del teu fill.

Llúcia

LES QUARESMES DELS 40

De dalt a baix i d'esquerra a dreta:

1.- Miquel Ferrer	1.- Papet "Rebaixí"
2.- Josep Vendrell de Ca l'Estevet	2.-
3.- Rosendo de Cal Cartró	3.- Pau "Merlines"
4.- Joaquim de Ca la Tresona	4.- Papet "Ranxero"
5.- Tonet de Cal Cells	5.- Joan "Serafí"
6.- Sadurní	

Abans la Quaresma no era ni de bon tros com la d'ara, era temps d'oració, de penitència, de silenci..., i de ballar "ni hablar". A partir d'aquí, teniem entre d'altres, dues opcions: el Teatre i el Futbol.

El Teatre el representàvem a l'anomenat llavors *Centre Catòlic*, tal i com ara coneixem amb el nom de Centre; allà era com casa nostra.

Abans d'explicar res més, vull apuntar que en aquells temps les obres les representàvem grups de nois o de noies -sempre per separat-. Ja estaven preparades per ser representades així i va passar temps abans no es varen interpretar obres amb participació mixta.

Un any per Quaresma ens ho vàrem prendre amb tanta afició, això de fer funció, que durant la setmana cada dia assajàvem per fer cada diumenge una obra diferent. Avui en dia sembla impossible creure això, però era tot el què teniem i hi posàvem cos i ànima en aquells assatjos.

Una de les obres que més recordo i que va agradar molt va ser "*Els tres sargents francesos*". Portàvem un vestuari molt elegant: pantalons blancs apretats i casaca vermella. Les obres es representaven en sortir de Viacrucis, cada diumenge, llavors tothom hi anava.

Una altra obra que també va agradar molt va ser una que es representà el mateix dia de Pasqua i que s'anomenava "*La covardia de Ponç Pilat*".

També, com abans he dit, teniem el recurs de jugar a futbol, ja que això mai no ha estat pecat. El poble tenia dos equips: els de Dalt i els de Baix.

Els de Baix el formàvem: el Joan de Cal Met, el Miquel de Cal Bitxo, el Pere de Cal Perellada, el Peret de Cal Magí, el Ros de Cal Llorenç, el Cartró, el Benàncio de Cal Vidal. Un dels millors era el Rafel, que festejava amb la *Paqueta de Cala Róssa*, i un servidor que feia de porter, (la mare no em deixava fer altre cosa que no fos de porter, doncs deïa que així no m'estripava tant els pantalons).

L'equip de Dalt estava format per: el Josep de Cal Estevet, el Pere de Cal Pelegrí, l'Eudalt de Cal Cisteller. Aquests tres eren els més grans.

Els més joves o bé de la meua edat eren: el Pau Merlines, el Gabriel de Cal Rabaixí, el Papet Rabaixí, el Josep de Cal Cegu; de reforç jugava el Ramón Martí de Cal Perellada i el Joan de Cal Serafí, que era molt bon porter.

Per rematar la jugada, vull fer esment de "l'oncle Cisquet" de Cal Pelegrí que feia d'arbit, i de tots els nostres seguidors i seguidores que hi posaven tanta afició, que fins i tot s'havien arribat a agafar!

El Futbol sempre ha estat una gran afició fins al punt que encara que no hi hagués Tele i en prou feines Ràdio, ens sabiem l'aliniació del Barça de memòria. La meua dona, "la Papeta", encara ara la repeteix: *Valero, Elies, Curto, Raic, Rosaleda, Sierra, Sospedra, Escobar, Martín, Cesar i Bravo!*. Llavors jugaven al Camp de Les Corts.

Bona Pasqua!

Josep Casas

LA PLAÇA DE LES MORERES

*Formosa i bella n'és la nova plaça,
de la festa de l'arbre d'enguany;
ningú hagués dit amb quina traça,
ha sigut creada i amb quin afany.*

*Un racó perdut enmig del poble,
que ningú mirava ni feia cas;
Però L'Ateneu, la junta amb esforç noble,
ens ha fet quedar amb un pam de nas.*

*Les moreres de la plaça creixeran
son redós grans i joves cercaran;
a la primavera els ocells hi aniran,
i al matí els rossinyols hi cantaran.*

*Els til·lers ses branques aixamplaran,
i en un jorn no molt llunyà, ja seran grans;
per tots nosaltres serà un bell encant,
al veure que ja prompte floriran.*

*Asseguts en el banc, la donzella i el galant,
de dins el cor, amor etern profesaran,
feliços tota la vida viuran,
i els dos al cel un dia volaran.*

*També els nostres avis i la gent gran,
als infants explicaran ses rondalles,
recordant el temps que eren canalles,
i a la sombra novament, pau trobaran.*

*L'any que vé, hi haurà instal·lada una font,
els ocells hi vindran apagar la set;
nosaltres hi anirem a buscar el fred,
remullant-nos la cara i també el front.*

*Així, doncs, veïns d'Ordal no tingueu ja més quimeres,
a la nova plaça dediqueu tot vostre amor,
i amb pau i joia crideu amb tot el cor:
VISCA! VISCA! LA PLAÇA DE LES MORERES!*

Eudald Vendrell i Gallart

RECORD AMARG

Veure el cel net i clar m'obria esperances. Sentir el sol a la cara em feia gaudir d'un món ple de fantasia, d'un món on la tristor i la decepció ja no existia.

M'agradava veure les orenetes volar, poder contemplar les flors alegres i plenes de vida i tots els ametllers vestits de blanc.

Què bonic aquell bell paisatge! Què bonic aquell abril tan estimat i on tot al meu voltant ja semblava omplir-se d'alegria i estava tranquil i calmat, sense la pluja ni la foscor que un dia va poder acorrallar el meu cor, empresonant-lo amb l'amargor de no poder somniar. Però lentament es recupera; ja pot sentir la llibertat i tornar a gaudir d'aquells paisatges tan solemnes, tan estimats.

Poder contemplar l'amor com el més gran de la vida i haver après a donar la mà, a entregar els meus llavis freds d'angoixa, demanant carícies i aquell trosset de cor que encara viu, suspirant tendresa al qui més estima.

Quin record tan prodigiós el d'haver estimat!, el d'haver entregat tot l'amor que pots donar. Sí, l'amor. Tan simple com pronunciar-lo, però tan gran sentir-lo quan és de veritat.

I ara, per això encara recordo aquella preciosa escena de cada any, d'aquell abril mai oblidat, i cada vespre, veig la lluentor de la lluna com un obstacle que ja no pot tirar enrere tots els desenganys. I contemplo els estels brillar com els meus càlids ulls al sentir la primavera, i puc imaginar també la claror d'un nou dia per tornar a estimar, per aprendre i saber que tot comença de nou quan una petita espurna de foc, pot cremar els sospirs de mon cor, tot i que les cendres encara restin enceses... I sense voler-ho, encara sento l'olor fresca i perfumada d'aquella rosa que no puc oblidar, d'aquells suaus pètals que fa tant de temps eren com un regal, i ara, amb el perfum d'aquell dia encara recordo el seu dolç somriure. Sé que la resplandor d'aquella rosa tan bonica ja no l'oblidaré mai, perquè ara sento que mai més m'estimaràs.

Silvia Blas

FESTA DE L'ARBRE

Els humans necessitem els arbres i les plantes per poder viure? Els científics, els físics, els meteoròlegs, els ecologistes diuen que sí. I totes les persones que tenim un mínim de sensibilitat també ho pensem així. Sóc veïna d'Ordal, i quasi m'atreveria a dir que és l'únic poble de l'Alt Penedès amb una tradició tan llarga d'any rere any fent la Festa de l'Arbre. Si la memòria no m'enganya, es va començar a celebrar l'any 1955.

Fent una mica d'història, diré que la Lola de cal Pep va ser qui va portar la festa a Ordal. Era filla del poble i resident a l'Hospitalet; pels més joves era la Dolors Vendrell. Va ser ella qui va engrescar les dones del poble -encara alguna àvia ens ho explicaria- a participar en un concurs d'alfàbregues el dia de la Festa Major. Jo era un marrec, però encara me'n recordo; estaven exposades a les escales de l'Ateneu, fent un goig mai vist. L'any següent, amb l'ajut dels mestres, el senyor Guillermo i la senyoreta Maruja, la col.laboració de la Diputació de Barcelona representada pel senyor Salvatella i el suport del senyor Llorenç de cal Quim, es va començar a celebrar al nostre poble la Festa de l'Arbre.

Es van celebrar els vint-i-cinc anys de continuïtat, amb el reconeixement de la Diputació a aquesta tasca. Més endavant, hi van haver uns anys en que no es celebrà; després, per iniciativa de la Junta de l'Ateneu, es va reemprendre la Festa de l'Arbre.

Aquesta és la història de com va començar una festa. Però la veritable història és en la llavor que van sembrar en els nostres cors aquelles persones sensibilitzades. Elles ens van ensenyar a plantar i veure créixer les plantes i els arbres, els pinets i les acàcies del camí de l'església, amb els seus jardinetes, on nosaltres apreníem, al mateix temps, els cicles de la vida. La Plaça de cal Miquel del Jan, ara Plaça de Dolors Vendrell, amb aquells pins, un de canari, mostra exemplar, i la figuera de ca la Matilde.

Tot això eren els fruits d'un esforç, d'uns sentiments. Però aquella llavor que ens van sembrar en els nostres cors, la van matant de mica en mica, i sempre ha estat per institucions que tenen el poder.

Van començar per l'ametller del Camí de la Creu. Encara recordo que, al febrer, a la

posta de sol rogent, estava ell palplantat, orgullós de la seva florida, la qual cosa contrastava amb el vermell del cel. Però va desaparèixer quan van decidir que les clavegueres havien de passar per on ell era, no podien desviar-se gens ni mica del mig del camí, i no van dubtar a tallar-lo. Anys i anys de ser-hi, però la modernitat poc sensible anul.la la natura.

Una fi semblant van tenir els pins de la plaça Dolors Vendrell quan es van asfaltar carrers i places d'Ordal. Es necessitava més espai per aparcar cotxes. Altre cop modernitat i natura s'enfronten, i en surt perdent la natura.

La plaça de l'Església quedava petita, ja que els feligresos van a missa amb cotxe i si no tenen on deixar-lo, possiblement no hi aniran, i per això s'han tallat les acàcies i una morera vella; per cert, les acàcies eren una penitència dolorosa a l'hora de podar-les, ja que punxaven molt. Altra volta modernitat enforntada a la natura.

Per acabar-ho d'adobar, les inclemències atmosfèriques tampoc no ajuden gaire a la natura. Ha plogut molt i després ha fet vent, motiu pel qual cauen els arbres, i en lloc d'apuntalar-los o buscar altres solucions, es tallen, com ha passat al cementiri.

No penseu que la natura va contra el progrés, són les persones les que van contra la natura. Tothom haurà pogut veure que al mig de la Travessera de les Corts, a Barcelona, hi ha un gran pi que no impedeix la circulació dels cotxes. Com aquest exemple, en podríem posar altres.

M'agradaria que tot això ens fes reflexionar una mica i veiéssim quin sentit té fer la Festa de l'Arbre, si després no som conseqüents amb la natura. Crec que aquests fets es poden trobar a qualsevol indret. Per tant, demanaria a les persones sensibilitzades que lluitéssim juntes perquè no es produeixin fets que van en contra de la natura, i a institucions i persones que exerceixen el poder, que tinguin més cura amb la natura. Al cap i a la fi, tots la necessitem.

Araceli Soler Vendrell

UN CINEMA PEL RECORD

*Fa temps, al barri de Gràcia
hi havia un lloc per somniar,
i on des l'amor fins l'audàcia
ens permetien volar.*

*Es tractava d'un cinema
que s'estimava tothom,
divertir era el seu lema
i Comèdia era el seu nom.*

*Aquest local entranyable
era al fons d'un carreró,
on Gran de Gràcia es fa ample
i enceta numeració.*

*Les bones hores passades
dins del seu vel de foscor,
visquent vides inventades
en blanc i negre o color.*

*Suspirar per l'Ava Gardner,
i estimar a la Marilyn,
ser l'amic d'en Burt Lancaster
i cavalcar amb l'Errol Flynn.*

*Els que eren nens aleshores
sé que no l'han oblidat,
sobretot quan t'enamores
del que se'n diu setè art.*

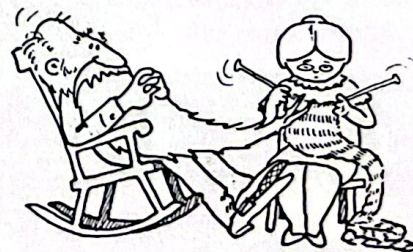
*Si en Serrat cantà en uns versos
al Roxy i als seus esperits,
jo ho faig per motius diversos
recordant als vells amics.*

*La nostàlgia i la memòria
de nou s'han donat les mans,
mentre el Comèdia és història,
i aquells ja s'han fet grans.*

Eugeni Vendrell i Soler

LA VEU DE L'EXPERIÈNCIA

- Si es bona la llavor que has sembrat,
la collita hauràs assegurat.
- Quan més bé penses estar,
les mosques et vindran a molestar.
- Si a la cadira li falta un peu
no s'hi asenteu que a terra anireu.
- El qui fuma els seus pulmons,
també perjudica els dels entorns.
- Si has caigut i ningú t'ajuda aixecar
pensa que té poc d'ésser humà.
- No sempre l'aigua que cau
es bona per a tothom.
- Si el nostre món era nèt i sà
nosaltres l'hem volgut embrutar.
- El qui a terra escup
és un porc, un marrano i un brut.
- En aquest món per tothom n'hi ha
ni els animals en pau poden estar.
- La roca per dura que sigui
si l'home vol la pot moldejar.

Cèlia (Cornellà)

COMPRO, DONCS EXISTEIXO

No és una màxima d'algun filòsof modern; tampoc està en cap manual de marketing. Aquest lema és el reclam publicitari que figura a la bossa d'una prestigiosa marca d'objectes per la llar. Amb lletres grans i clares, la sentència descriu, amb tres paraules, la trista finalitat de tot el nostre entorn social. No ens enganyem; la publicitat, abans d'emprar qualsevol eina per seduir-nos, estudia el seu possible mercat. I si una empresa important vol fer arribar els seus productes a través del plagi d'un gran descobriment filosòfic, és perquè alguna veritat hi ha amagada en el seu interior.

El mon antic ho hagués escoltat perplex, titllant-ho d'absurd; potser la il·lustració rebatria l'argument per desencaixat, derrotista i poc probable. Però nosaltres, tenim alguna cosa a objectar? És que no descriu això a la perfecció el ritme de la nostra societat? Malgrat ens dolgui, la màxima té més de cert que d'especulació.

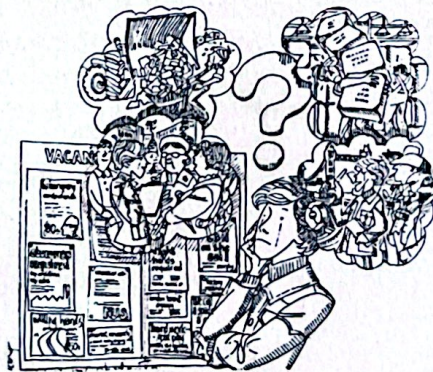
Tota la nostra existència gira al voltant de l'imperi del consum, que ens manipula amb fils transparents. La gran majoria de coses que ens envolten, o es compren o es venen. Lluny de mantenir un nivell normal de subsistència, s'exprimeix cada hora i cada minut per treure un rendiment que serà bescanviat per quelcom que ens presenten com absolutament necessari. Les nostres necessitats bàsiques han canviat d'una manera tan radical com preocupant. I això no ho constaten tan sols els comerciants, els botiguers o els empresaris, sino que aquesta tendència ha deixat petjada en el nostre comportament social, moral i religiós.

Donem una ullada al nostre entorn. Cada cop menys la gent participa en tasques voluntàries i altruistes a canvi de res; el que abans era un conjunt de persones que unien el seu esforç per aconseguir fer una feina en comú, s'ha convertit en un nucli de contribuents queixosos i exigents que esperen fer rendir els seus impostos. L'imperi del diner ha entrat per totes les esclotxes possibles i probables. Allò que no es paga, no té valor; allò que no es compra, passa a ser insignificant. El respecte, l'amistat i l'educació semblen no ser els primers valors que s'ensenyen; ans sí ho són la lluita per la superioritat, el reclam pels drets abans que els deures i el poder d'emprar sense reserves la llibertat d'expressió, que ens proporciona la nostra "solidaria" democràcia.

La tirania de l'imperi grec va començar precisament quan la pèrdua del concepte d'amistat va impossibilitzar l'acció conjunta dels ciutadans. La nostra pròpia decadència comença ara, quan el respecte ha sofert la seva inevitable transvaloració: ja no és necessari, pràctic ni rentable. Es considera un fre moral, quasi bé religiós, per una societat emancipada i progressista.

Potser la pretensió de la igualtat té molt a veure en aquesta degeneració. El no considerar a ningú per sobre teu, dona dret a parlar despòticament a qualsevol, sense trencar els canons establerts. Però embrutar la fita de l'igualitarisme és una tàctica no massa ben vista per la classe periodística, que magnifica el seu univers de la comunicació, profetitzant compassió i respecte a la massa que actua de jutge sobre allò que no coneix.

Ara, les úniques il·lusions i rebel·lies són planejar per sobre de tot i de tothom, sentint la prepotència dins del nostre univers il·limitat. De moment, encara tenim el poder de volar molt enlaire. Tan de bò l'alçada no ens faci perdre de vista la simplicitat de la caiguda.

Mariàngels Buira

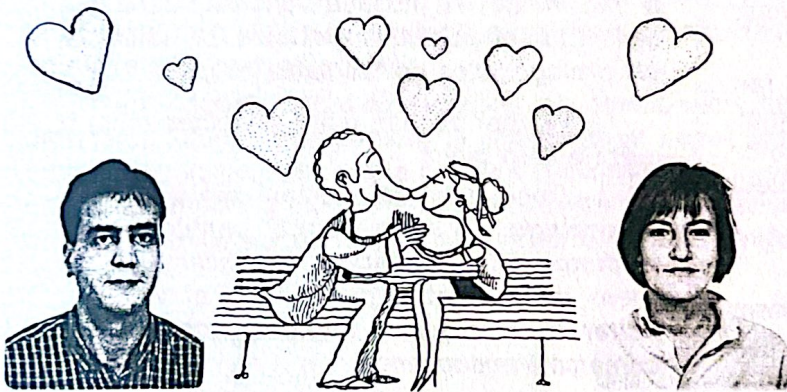
FELICITATS!!!

*El Josep i la M^{ra}Rosa es casaran.
Si els veieu felicitau-los.
Felicitats!*

*Ep! Aquests ja s'han casat!
Si els veieu, felicitau-los.
Santi i Eva*

*El Xavi i la Eva també es casen.
Serà el 10 de Maig. Quina festassa!!!
Us desitjem el millor*

*El Carles i la Natalia ho tindran tot a punt,
si Deu vol, el 28 de Juny
Moltes Felicitats!*

*Per la mare de Deu de Montserrat,
el Manuel i la Susanna s'hauran casat.
Molta sort!*

*I aquestes dues monades?
Doncs són l'Angels i la Josefina,
que enguany fan 40 anys.
Per molts anys!!!*

MÚSICA

EL GARIGOT: cinc anys a la vora de la mainada

El grup d'animació Penedesenc "El Garigot", està format per sis components: tres actuant al damunt de l'escenari: teclats, guitarra, flauta travessera i veu/animació; i tres a baix, ben a la vora de la mainada, per conduir les cançons, balls i dances.

Les actuacions del grup "El Garigot" fan que les festes per infants siguin encara més festa, omplen les vetllades d'un color personalíssim i fan que cap infant no es quedi assegut a la cadira.

- Quan es va formar "El Garigot"?

- *El grup es va presentar públicament l'abril del 92 a la Plaça de Jaume I de Vilafranca, però ja portàvem més d'un any preparant el que havien de ser les nostres actuacions.*

- I sempre han estat sis components o a mesura que ha anat passant el temps s'ha canviat la formació?

- *En l'actualitat som sis però inicialment n'erem tres: l'Eli, el Xavi, i el Lluís. Després es va incorporar l'Olga, l'Anna i el Gerard; l'Anna i el Gerard varen plegar i van entrar el Xavi i el Jonathan. Cinc anys d'actuar davant del públic fan que algun dels components segueixin al peu del canó i que d'altres ho deixin, ja que un grup d'animació requereix una dedicació, i no tothom té el temps o les ganes per seguir endavant.*

- Però ara, qui forma el grup?

- *Ara som el Xavi Plans a la guitarra i la veu, el Lluís Bullit a la flauta travessera i*

animació, el Jonathan Carbó als teclats, i l'Olga San José, l'Elissabet Valls i el Xavi Gallart fent el treball d'animar i conduir la mainada.

- L'espectacle que ara porteu encara és el mateix de quan vàreu començar o n'és un altre diferent?

- *L'any 92 vàrem estrenar l'espectacle "Fil i Drap", que era un guinyol gegant on les titelles erem nosaltres i cantàvem cançons i feiem dances desde l'escenari. Però ara farà dos anys, vàrem presentar l'espectacle "La caixa màgica", que també està format bàsicament amb la mateixa estructura anterior, encara que hi hem incorporat l'element de que els infants que assiteixen als nostres espectacles participin al màxim de les nostres cançons, dances i balls. Ells són part de l'espectacle i en definitiva els protagonistes de "La caixa màgica".*

- I ja per acabar, quins projectes teniu a curt i a llarg plaç?

- *Doncs mira, de moment seguirem amb l'espectacle "La caixa màgica" perquè és un montatge relativament nou, i encara que ja l'hem representat a molts llocs, el voldríem portar un xic més lluny, fora de la frontera de la comarca Penedesenca.*

El grup d'animació infantil i Penedesenc "El Garigot" Té molta energia, un nou concepte d'animació pels escenaris dels nostres Països Catalans.

Sort i endavant!

Patón Soler

MEDI AMBIENT

CAL PROTEGIR EL NOSTRE ENTORN

La societat en general haurem de prendre més consciència de que ens cal protegir la natura, o sigui el nostre entorn. No pot ser, que qualsevol persona pugui tallar o arrencar un arbre perquè a ell li sembla que fa nosa o que ja no li agrada com abans, tindrem de parar-nos a pensar els anys i anys que fan falta per tal de que un arbre sigui un exemplar ferm, si ens hi fixéssim una mica veuríem arbres que ja existien abans del nostre naixement i aquests mateixos arbres seguiran vius, si no ho impedeix ningú, després de la nostra mort. Cal doncs prendre consciència del valor dels arbres, del valor de la natura que ens envolta.

No podem decidir a la lleugera la vida o la mort d'un arbre; volguem o no, és viu i ens ajuda a respirar proporcionant-nos oxigen i també un nivell més elevat de vida. Cal doncs fer pensar abans un xic el nostre Magí i saber que moltes vegades cal més seny per no destruir que per construir.

En les últimes ordenances fiscals de l'Ajuntament aprovades el 2 de desembre de 1996 a l'article 35è. hi ha un quadre de sancions a on diu:

"PER TALLAR ARBRES SENSE PERMIS ADMINISTRATIU, EXCEPTUANT LES FINQUES URBANES" es posará una sanció de fins a 50.000pts.

Aquesta normativa és per protegir arbres que es troben en espais de la via pública, dins de la zona urbana, també per protegir arbres que pel seu desenvolupament han passat a ser part del paisatge dels nostres pobles.

Fent aquest quadre de sancions, els components de la corporació municipal vàrem discutir amb força i durant molta estona la necessitat de posar sancions per aquest tema. La defensa que en vaig fer, és perquè sempre hi haurà veïns (que també sempre seran una minoria 5% o 10%) que estan acostumats a tirar pel dret, a fer i desfer sense pensar que quan hom conviu en una societat ha de respectar les regles del joc i si no ho fa així s'exposa a una sanció.

UNA BONA NOTÍCIA!

Els veïns observadors hauran pogut comprovar que des d'un any i escaig cap aquí, les tormentes amb trons i llamps ja no produeixen talls en el subministrament elèctric.

La companyia elèctrica F.E.C.S.A. va fer una inversió de 34 milions en una nova línia d'alimentació que empalma a l'eix Martorell-Sant Sadurni, i a través del municipi de Gelida empalma amb la línia que va fins a la pedrera "El Telegraf" a l'alçada del "Corral Nou". D'aquesta manera sempre que manca corrent per la línia elèctrica que ve del Pago automàticament rep l'ajuda de la línia ja esmentada. En aquest cas toca felicitar a la companyia elèctrica.

Antoni Soler Vendrell

ESPORTS

L'ESTIU S'ACOSTA

Bè amics, ja va essent hora que comenceu a escalfar els motors, doncs tots aquells que estigueu interessats en tornar a participar en el «Torneig d'Estiu de Futbol Sala», haureu d'estar a punt pel mes de Juny vinent.

Igual que l'any passat, s'exposaràn les bases del Torneig a l'Ateneu i també s'indicarà la data del sorteig dels equips.

Si creieu que podriem afegir alguna novetat o millorar en algun sentit la marxa i el bon funcionament del Torneig, feu-ho saber a l'Organització: ORDAL FUTBOL SALA-93. Us ho agrairem.

Bè, només un últim incís: degut a l'èxit que aquest Torneig va tenir l'any passat, us aconsellariem que tots els que tingueu intenció de participar-hi, ho manifesteu amb un temps prudencial per tal de tenir els equips preparats pel dia d'inici.

No cal que us diguem que és una experiència divertida, els que ho heu provat ja ho sabeu i els que encara no heu tingut l'oportunitat, no ho dubteu ara és el moment.

FES ESPORT EL TEU COS T' HO AGRAIRÀ.

US HI ESPEREM !!!!

L'Organització Ordal FS-93

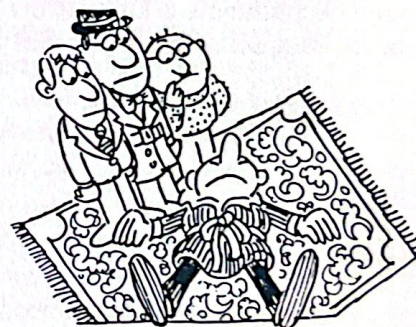
ENTRETENIMENTS

L'ASSASSÍ ÉS A CASA

L'amo de la casa ha estat assassinat. Hi havia tres convidats: l'Agustin, el Pepe i el Benjamin.

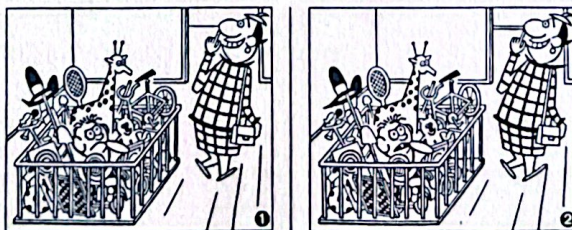
- 1) L'assassí -que és un dels tres convidats-, va arribar a la casa més tard que, com a mínim, un altre d'ells.
- 2) Un altre dels tres convidats, que és detectiu, va arribar abans que com a mínim un dels altres dos.
- 3) El detectiu va arribar a casa a la mitjanit.
- 4) Ni l'Agustin ni el Pepe van arribar a casa després de mitjanit.
- 5) Entre el Pepe i el Benjamin, el primer que va arribar no és el detectiu.
- 6) Entre l'Agustin i el Benjamin, l'últim que va arribar no és l'assassí.

Qui és l'assassí.?

JOC DE LES VUIT ERRADES

Entre aquests dos dibuixos s'han comès vuit errades. Sabries trobar-les?

BÚSTIA

Un membre de l'equip d'edició de la revista "L'Ateneu", va rebre per sota la porta un sobre, que contenia aquesta crítica anònima, signada amb pseudònim. La primera intenció era no publicar aquesta carta, ja que -com qualsevol mitja de comunicació escrit-, aquesta revista no accepta cartes d'opinió anònimes, que puguin referir-se a persones concretes. El qui és capaç d'escriure una crítica fonamentada, dirigida a alguna persona o grup de persones, ha de tenir la coherència de signar les seves paraules, per tal de que els implicats puguin rebatre'l, si s'escau.

Així doncs, la redacció d'aquesta revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades a aquesta secció, i de resumir llurs continguts. Per tal de que un escrit sigui publicat en aquesta secció, ha de venir acompanyat del nom i cognoms del seu autor.

■ MAL ROTLLO...

Possiblement, aviat sentirem a parlar d'una notícia bomba al nostre poble. Sí, sí, la Junta de l'Ateneu Ordalenc rebrà un premi. Per què? Doncs perquè se li reconeixerà el mèrit de ser la primera entitat de la Història i del món que ha tractat d'egoistes als seus socis de manera despòtica i descarada. Qui en té la culpa? Regireu a casa vostra i, entre fures velles i retalls del 3 de vuit, trobareu una carteta de color verd marejat que anuncia a tots els socis de l'Ateneu (jo entre ells) que, pròximament, hi haurà la Festa de l'Arbre. Aquesta carta, la que ha de servir per animar i encoratjar la gent a seguir la festa amb estima, tan sols ens diu (com si fos una veu suprema) que tots plegats som una colla d'egoistes. Molt bona! La Junta que ha de creure en nosaltres ens acusa d'egoistes...On anirem a parlar?!?

Ara, això sí, tenim una Junta que no ens la mereixem. Una Junta que treballa sense parar per poder fer pagar vint duros a la canalla el dia de

Carnestoltes, per a poder pagar unes estrafolàries disfresses que s'han de lluir en una festa sense músics. Quina gràcia! Potser també ens donaran un premi per això! Devem ser els únics que ho fem!

No, no, la nostra Junta és molt generosa, el que passa és que, a vegades, té "petites errades". I si no, que ho preguntin als nens i nenes que van estar-se tota una tarda plantant arbres i, després, no van ser admesos al sopar de la Festa de l'Arbre. Per a ells, la festa de la tolerància, de la germanor i de la natura que ells estimen, va convertir-se, gràcies a la nostra gran junta, en la FESTA FOTRE.

En aquell tros de full verd també es deia que la nostra Junta s'esforça per a millorar la qualitat de vida del nostre poble. Per això, en veure un espai buit, aparentment sense fer servir, van pensar: "fem-hi una plaça". I tal dit, tal fet. Foten quatre parets i les omplen de sorra fins dalt: ja tenim una gran plaça, ara només queda el nom. Uii! Un altre merder! "Fotem-li plaça de les moreres, que sona bé!" I, de moreres, n'hi ha. El que

passa és que les han enterrades per què a l'estiu no ens tapin el sol. Penso que el nom més adequat per a la Plaça seria: "plaça de les moreres enterrades a una banda i les noves a l'altra". És un nom una mica llarg, però s'hi escau.

Ai, senyors! D'egoistes en som tots, però també és egoista aquell qui alaba la pròpia geina i desprecia la dels altres. L'Ateneu és de tots i n'hi ha quatre que no ho sabem! Així, quan la nostra Junta decideixi fer una circular, que sigui per animar la gent i no per tractar-los d'egoistes i per a què la gent de la Junta es canti les seves pròpies excel·lències! Ei, PERO DE SUPER BON ROTLLO !!! (O NO...)

Toni Solé (o no...)

■ DIR LES COSES PEL SEU NOM

Voldria formular una petita crítica (sense ànim d'ofendre a ningú), de la manera com s'ha presentat, tant en la forma com en el fons, el full informatiu de la Festa de l'Arbre d'enguany: doncs crec que no reflecteix, si més

→

no, la veritable realitat de com s'han desenvolupat els fets.

Començaré per dir, i no em cansaré de repetir, que totes les persones, siguin fills d'Ordal o de fora, que sense ànim de lucre i altruísticament fan quelcom per millorar el nostre entorn i la qualitat de vida del nostre poble, mereixen tot el meu respecte; i els que em coneixen saben de sobres que ho dic de cor.

El que no em sembla tan bé és que la junta de l'Ateneu Ordalenc s'atribueixi tots els mèrits tal com es desprèn del full informatiu abans esmentat.

No negaré que la Junta de l'Ateneu hagi estat tant a la

Festa de l'Arbre de l'any passat com en la d'aquest, els promotors de les celebracions i inauguracions, tant de la font com de la plaça. Però posats a dir, diguem també que la font del carrer Sant Jordi fou donada per la família de Cal Cosme i que de la seva col·locació se'n va fer càrrec l'Ajuntament.

Pel que fa a la Plaça de les Moreres d'aquest any, el que sí es pot atribuir i amb orgull (i amb el meu excepticisme a què visquéssin, tot sigui dit) el transplantament de les quatre moreres de la Plaça de l'Ateneu. Amb tota la resta, i sense treure mèrits a ningú amb la col·laboració dels retocs finals, la càrrega financera més important anirà

a càrrec de l'Ajuntament de Subirats.

Per tant, és molt important, i perquè no hi hagi mals entesos, dir les coses tal com han anat de veritat, perquè el nostre municipi, encara que sigui molt gran, tot se sap, i és bo que tot se sàpiga que de la Plaça de les Moreres se'n fa càrrec l'Ajuntament i que de la Plaça remodelada de l'Ateneu se n'estan fent càrrec, entre "d'altres", els socis de l'Ateneu, encara que estigui a l'abast de tothom. Així de clar.

Jaume Soler Vendrell

APUNTS ...

BIBLIOBUS-2 DE VILAFRANCA

Per a fer ús del servei de préstec només cal un carnet, que us el farem al mateix bibliobús, tot presentant el DNI. Només us cal una fotografia petita; els més menuts, fotocòpia del DNI del pare o mare. Aquest carnet us servirà per a totes les biblioteques informatitzades de la Xarxa de Biblioteques Populars de la Diputació de Barcelona.

El bibliobús visita Ordal cada dos dijous, d'onze a dos quarts de dues del matí. El calendari de visites d'aquest any és el següent:

Abril:	3 i 17	Octubre:	9 i 23
Maig:	15 i 29	Novembre:	6 i 20
Juny:	12 i 26	Desembre:	4 i 18
Juliol:	10		
Agost:	28		
Setembre:	25		

SOLUCIONS ENTRETENIMENTS

● *L'assassí és a casa.*

Segons les condicions 2 i 3, el detectiu va arribar a casa a mitjanit i al menys un dels convidats va arribar després de mitjanit. Per tant, segons la condició 4, el Benjamin va arribar després de mitjanit. De manera que el Benjamin no és el detectiu. A més, segons les condicions 4 i 5, el Pepe no és tampoc el detectiu, i per tant, segons la condició 2, el detectiu és l'Agustín. Per una altra banda, segons la condició 6, el Benjamin no és l'assassí. I com segons 1 i 4, l'Agustín va arribar després que el Pepe, l'Agustín és l'assassí.

En resum, el Pepe va arribar abans de mitjanit; l'Agustín, que a la vegada és detectiu i assassí, va arribar a mitjanit, i el Benjamin va arribar més tard de mitjanit.

● *Sopa de lletres.*

Sucre, farina, ous, oli, iogurt, llevat, sal i llimona.

● *Les vuit errades.*

BENVOLGUTS SOCIS:

Ens dirigim a vosaltres per informar-vos de la propera celebració que organitza l'Ateneu Ordalenc: la **FESTA DE L'ARBRE**. En els últims anys, la Junta de l'Ateneu, lluny de conformar-se a elaborar un simple programa d'actes per un dia festiu, ha treballat ferma i insistentment en guanyar espais verds de lleure pel nostre poble. L'any 1996, després de moltes converses, reunions i peticions, vàrem aconseguir recuperar la Font del carrer Sant Jordi. Els veïns d'aquell carrer, que havien perdut el temps i la paciència al darrera d'aquesta font, gaudeixen ara d'aquesta realitat que ha fet possible la Junta de l'Ateneu.

Enguany, també per la nostra iniciativa, s'ha recuperat una altra plaça: la Plaça de les Moreres, en la qual varem transplantar les moreres de l'antiga Plaça de l'Ateneu. Ningú s'hagués fixat en aquest espai verd, perdut, inútil. Però nosaltres sí que ho vam fer. En un principi, la intenció era arranjar la plaça amb la vostra col.laboració, en les jornades que precedeixen la Festa de l'Arbre. Però el dubte de que aquesta ajuda es fes efectiva va pesar massa sobre aquesta esperança, així que vam recórrer a l'Ajuntament de Subirats, el qual, s'ha fet càrrec de la remodel.lació d'aquesta plaça, que ha donat vida i elegància a les cases que l'envolten.

Com veieu no ens espanta res; qualsevol projecte pot ser vàlid si es treballa amb il.lusió, constància i essent capaços de superar l'egoïsme que, malauradament, caracteritza a molts. No fem les coses tan sols perquè quedin a l'Ateneu, en un local; la Junta ens esforcem a millorar tant com ens sigui possible, la qualitat de vida de les persones que conformen l'Ateneu i el poble on ella s'ha fet gran.

Si vosaltres, que sou part del poble i de l'Ateneu, veïssiu les coses des d'aquesta perspectiva, estem segurs que tot seria més fàcil i molt més productiu.

Val la pena que hi penseu.

DISSABTE 8 de Març i DISSABTE 15 de Març, a les 4:00 h. al Parc,
Jornades de manteniment del Parc i zones ajardinades.

DISSABTE 15 DE Març a les 9:00 h. a l'Ateneu Ordalenc,
Sopar d'agraïment pels col.laboradors d'aquestes jornades.

DIUMENGE, 16 DE MARÇ DE 1997, al carrer de la Figuera:
a les 13:00 h

INNAGURACIÓ DE LA "PLAÇA DE LES MORERES"
a càrrec del senyor alcalde de l'Ajuntament de Subirats Miquel Vendrell.

Seguidament,

PREGÓ DE LA FESTA DE L'ARBRE,
realitzat per Melcior Vendrell, regidor d'agricultura, parcs i jardins.

A continuació,

VERMUT POPULAR I BALLADA DE SARDANES,
amb la "Cobla Catània" de Vilafranca del Penedès.

COL.LABORADORS

**AJUNTAMENT DE SUBIRATS - BAR BODEGA CASABLANCA - CAL PELEGRÍ
JOAN MASSANA - FEDERACIÓ D'ATENEUS - PATATES GUILLEM**